AZ OCHSENKOPFI KOVÁCSMESTER

Élt Ochsenkopfban egyszer egy fiatal kovácsmester a feleségével és az egy éves piciny lányával. A kovácsmester szorgos-dolgos ember volt, a kovácsműhelye mellett volt egy szép nagy szántóföldje, és még két tehene is. Egy csodaszép, verőfényes vasárnapon már korán reggel felkelt. Mielőtt a templomba indult volna, hogy a családjával részt vegyen a szentmisén, kiment a földjére, hogy megnézze, hogyan sarjad a vetés. Amint ott nézegetett, tekintgetett a határba, valami furcsa dologra lett figyelmes. A nap fénye megcsillant az erdő szélén valamin. Meresztgette a szemét, mi lehet az, de nem látta jól, ezért közelebb ment. Ahogy az erdő széléhez közeledett, látta ám, hogy egy régi vár áll ott, amit még sosem látott, pedig gyermekkora óta járta határt és jól ismerte a környéket. A fény a romos vár rézkupoláján játszott, csalogatta, hívogatta a kovácsmestert, hogy jöjjön közelebb. A kovács kíváncsi lett és közelebb ment.
A vár nagyon régi volt. A falak omladoztak, de még jól kivehető volt a várat körülvevő sánc, a felvonóhíd, a vár kapuja, sőt, még az őr is a kapuban.
A kovács hátán hideg borzongás futott végig ahogy közeledett a várhoz, de a kíváncsiság nagyobb volt a félelemnél. Hamar odaért a vár kapujához, ahol egy öregember ült egy roskadozó kőpadon. Hatalmas fekete köpönyeget viselt, és egy gyűrött kalap volt a fején.
Az öreg intett a kovácsnak, hogy jöjjön közelebb. Tompa, síron túli hangon szólította meg a fiatalembert:

- Hallod-e te kovács! Megpatkolnád a lovaimat?

Az öreg hangja hátborzongatóan hangzott. Még félelmetesebb volt, amikor a vénség feltápászkodott, és a köpenye alól páncél és vas csörömpölése hallatszott.
A kovács nem mert nemet mondani, és követte az öreget a csarnokba. A várkapu nagy zajjal bezárult mögötte. Az ifjú kovácsmester a vár udvarán lovak végleáthatatlan sorát látta. Megszámlálhatatlanul sok ló álldogállt a várudvaron. Hitetlenkedve kérdezte:

- Ezt mind meg kell patkolni?
- Nem. - válaszolt az öreg. - Csak ezt a nagy feketét itt. - és rámutatott egy gyönyörű, hatalmas, erős fekete ménre.

A kovácsmester igazi ámulatára az udvaron már égett a tűz, az üllő, a patkó, a szerszámok oda voltak készítve, csak neki kellett látni a munkának. A kovács rögtön neki is fogott, és kisvártatva kalapácsütés hangja verte fel a várat, a szikrák csak úgy röpködtek szerteszét az udvaron. A kovácsnak úgy tűnt, hogy rövid idő telt el, amíg megpatkolta az öreg tüzes

paripáját. Az öreg hálásan tekintett a kovácsra, és kikísérte a vár kapujához.
A fiatalember éppen a fizetségről akarta kérdezni az öreget, de az azonmód eltűnt, ahogy a vár kapuja bezárult. De nemcsak az öreg tűnt el, eltűnt a vár is lovastól, hidastól, mindenestül. Csak egy halom kő maradt a helyén. A kovácsmester megborzongott, és sietve hagyta el a kísérteties helyet. Igyekezett haza, abban a hiszemben, hogy még odaér a kis családjával a vasárnapi misére. Útban hazafelé érezte, hogy valami húzza a nadrágja zsebét. Belenyúlt a jobb zsebébe, és egy marék lócitromot húzott ki belőle. Bosszúsan maga mögé hajította a lótrágyát. Belenyúlt a bal zsebébe, hát láss csodát, egy marék arany volt benne. Megfordult, de nem látta a kidobott lócitromot, az úton csak száraz levelek hevertek. Továbbment hát, és hamarosan a házához ért. A házból kalapácsütések hangja hallatszott. Az üllő mellett egy idegen férfi állt. A felesége sem ismerte fel. Egy egyéves forma kisfiú játszadozott az udvaron és nevetve futott a kovácsműhelyben dolgozó idegen férfihoz, aki boldogan vette a gyermeket az ölébe. A tornácon egy csinos bakfis lányka kötögetett.

Csak most értette meg a kovács, hogy több, mint tíz évet volt távol. Mivel halottnak hitték, az asszony újra férjhez ment. A lányka a tornácon az ő nagylánya volt. Az összes aranyat a lánya ölébe szórta, majd kifordult az udvarból. Nehéz szívvel az erdő felé indult. Úgy eltűnt, hogy senki sem látta többé.

A legendáiról híres bajor Ochsenkopf a Fichtelgebirge második legmagasabb hegye (1024m) Bayreuth közelében található.

